

Anderzijds pleegde Kerstens wèl overleg met de Contact-Commissie en met enkele vertegenwoordigers van de bonden die hij op regeringskosten uit de Verenigde Staten en Curaçao ontboden had. Hij deed vervolgens het bestuur van de *Shipping* op 19 mei (daags dus nadat hij de heren onverrichterzake had laten heengaan) weten dat hij naast de bonden stond: 'ik stel mij voor te bepalen', schreef hij,

'a. dat de tekst van alle circulaires en instructies aan gezagvoerders . . . , voorzover zij betrekking hebben op arbeidsvoorwaarden, dienstvoorschriften, veiligheidsmaatregelen, huisvesting aan boord en aan de wal, en soortgelijke maatregelen, het personeel rakende, in overleg met de Contact-Commissie zullen worden vastgesteld.

b. dat de Contact-Commissie bevoegd is, bezwaren in te brengen tegen voorgenomen plaatsingen en overplaatsingen van officieren (met uitzondering van gezagvoerders) en schepelingen, indien zij van die plaatsingen en overplaatsingen bij voorbaat schadelijke gevolgen menen te kunnen aanwijzen. De beslissing blijft bij uw commissie . . .

c. dat de Contact-Commissie bevoegd is, bij uw commissie voorstellen aanhangig te maken met betrekking tot de verblijven aan boord, de veiligheidsmaatregelen en de reddingsmiddelen, alsmede ten aanzien van de samenstelling der bemanning. De beslissing blijft bij uw commissie . . .

. . . Gaarne zie ik spoedig bericht van u tegemoet.¹

Drie dagen later, zaterdag 22 mei, kwam het bestuur van de *Shipping* des middags bijeen. Het algemeen gevoelen was dat men elke medewerking aan de uitvoering van Kerstens' voorstellen diende te weigeren en dat men die weigering in de sterkst mogelijke vorm moest kleden: een mededeling dat het bestuur zou aftreden als Kerstens doorzette. Terwijl men bezig was, een concept-brief aan Kerstens te bespreken die door secretaris Dijkstra was opgesteld, ging van Ommeren de Nederlandse officier van justitie, mr. Schürmann, wiens parket zich in het gebouw van de *Shipping* bevond, inlichten over wat te gebeuren stond. Schürmann zei hem dat hij voor wat de reders van plan waren aan te kondigen, maar één woord had: desertie, en deserteurs moesten gestraft worden. 'Van Ommeren', zo berichtte ons Schürmann in '78,

'was door mijn reactie nogal ontdaan en vroeg mij of ik bereid zou zijn wat ik hem had gezegd, in de vergadering van het bestuur te herhalen. Ik zei: 'Graag'. Korte tijd later kreeg ik het verzoek in de vergadering te verschijnen. Hudig zei dat van Ommeren niet het recht had gehad, mij in geheime zaken van het bestuur te kennen, maar nu dit eenmaal was geschied, was het bestuur bereid mij te laten

¹ Brief, 19 mei 1943, van Kerstens aan het bestuur van de *Shipping* (a.v., p. 271-72).